

haar moest lezen en hij zou terugkeeren uiterlijk na 39 nieuwe manen. Wellicht ook vroeger. Zij moest hem beloven met elke nieuwe maan op het oogenblik van zonsondergang op deze plaats te komen, want dáár zouden zij elkander ontmoeten.

En telkenmale, als zij daar kwam, moest zij naar de kleine maanschijf kijken; ook hij zou dat doen, wáár hij ook was en dan zouden zij in gedachten bij elkaar zijn.

Het begon reeds donker te worden. Het oogenblik van scheiden brak aan; want Achmad had nog een verren tocht te ondernemen; hij zou den geheelen nacht doorloopen. Wellicht dat hij zijne reis kon bespoedigen, wanneer hij landgenooten met een kar en paard ontmoette, die hem wilden medenemen.

Vóór het afscheid sneed hij met zijne kris een kleine haarlok van haren haartooi, die hij met de melatie in een stukje pisangblad rolde en in zijn hoofddoek stak, en haar gaf hij den kogel, dien hij uit het lichaam van den tijger had gehaald. Die kogel was dubbel heilig en zou haar wellicht behoeden voor rampen en ellende.

Na elkander nogmaals eeuwige, oprechte trouw gezworen te hebben namen zij afscheid. Lang blikte hij haar na. Haar snikken pijnigde hem en meermalen stond hij op het punt haar terug te roepen, om te zeggen, dat hij zijn voornemen, om weg te gaan, opgaf; doch een oogenblik van nadenken was voldoende, om zich goed te houden.

Toen zij uit het gezicht verdwenen was, toen hij haar niet meer kon hooren, pakte hij alles in een doek samen en ging op weg. Juist kwam de maan op; hij boog zich ter aarde, riep Mohamed aan en herhaalde in gloeiende taal den eed van trouw aan Sarina.

III.

Met het pakje op den rug aanvaardde Achmad zijn nachtelijken tocht. Totdat de flauwe omtrek van den kampong zich oploste in het nachtelijk duister blikte hij telkenmale achter zich. Toen stapte hij, in diepe gedachten verzonken, met gebogen hoofd voort. 't Was hem onmogelijk geregeld te denken. Peinsde hij over Sarina, eensklaps kwam hem de ontmoeting met de tijgers in het bosch voor den geest, om ras weder te worden verdreven door de even ruwe als onverdiende kastijding van den vader.

Hoe meer hij hierover nadacht, hoe meer het onbillijke van zijns vaders optreden hem griefde; het jeugdig bloed kwam opnieuw in werking. Onwillekeurig greep hij naar de kris. Hij beschuldigde den vader als de eenige oorzaak van de droeve scheiding tusschen hem en Sarina, eene scheiding, die jaren zou kunnen duren. En hij had immers niets misdaan, waardoor hij de kastijding, den vadervloek had verdiend. Door beide had de vader zich — wellicht voor eeuwig — van den zoon vervreemd; de laatste had voor Achmad niet de minste waarde.

Al die overpeinzingen deden hem het eentonige van den weg en de ver-